

kterýmižto odvádění odchodného upraveno bylo, pro příslušníky smlouvajících států úplně zrušeno aneb jistá ulehčení stanovena. Státům, s kterými smlouvy o svobodě stěhování nebyly uzavřeny, dopouští se vydávání jmění beze srážky odchodného jen proti jistému reversu, který zásady vzájemnosti (reciprocity) obsahuje (dv. d. ze dne 18. září 1815 č. 1173 sb. zák. s., ze dne 11. července 1817 č. 1344 sb. zák. s. a ze dne 1. května 1819 č. 1577 sb. zák. s.). Státním základním zákonem ze dne 21. prosince 1867 č. 142 ř. z. čl. 4 byla posavadní ustanovení zákonná v ten smysl změněna, že v budoucnosti odchodné pouze dle zásad reciprocity vybíráno býti může.

Odkaz.

I. Pojem.

Odkazem čili legátem vyrozumívá zákon ono nařízení zůstavitele na případ smrti, kterýmž obmýšlí jistou osobu nikoliv určitým dědickým podílem vztahujícím se k celé pozůstalosti, nýbrž toliko jednotlivou věcí, jednou neb více věcí jistého druhu, nějakou sumou anebo právem, byť i hodnota toho činila největší díl pozůstalosti (§ 535 o. o. z.). Též předmět, který takto zůstaven, nazýváme odkazem, toho, jemuž byl zůstaven, odkazovníkem čili legatářem. Ten, kdo odkaz má plniti, zove se obtížený (odkazem) čili onerát. Rozdíl mezi dědictvím a odkazem nezáleží tudíž v hodnotě toho, co bylo zůstaveno, nýbrž předně v tom, že dědic nastupuje u veškerostí práv a závazků zemřelého vyjma práva a závazky ryze osobní a že takto představuje zůstavitele (srv. čl. Dědic), kdežto u odkazovníka takováto representace místa nemá. Dědic jeví se tudíž jakožto universalní sukcessor, odkazovník toliko jakožto singularní sukcessor. Dědici přísluší právo věcné proti každému působící, odkazovníku pouze právo osobní na splnění odkazu proti obtíženému. Dle toho, přibývá-li pozůstalosti anebo ubude-li jí, mění se i právo dědické, nárok odkazovníka však tím zůstává nedotknut, ač-li pozůstalost k zapravení odkazu stačí. Odkazu nemůže býti bez vůle zůstavitelovy, dědického podílu však někdy nejen bez vůle, nýbrž i dokonce proti vůli zemřelého. T. zv. zákonné odkazy t. j. příspěvky zůstavitelem nařízené dle politických předpisů k podpoře jistých veřejných ústavů ve smyslu § 694 o. o. z. nejsou pravými odkazy, nýbrž státními dávkami, leč pokud zákonný obnos převyšují. Dědictví konečně vydává soud, odkaz však obtížený. Jde-li o to, posuzovati, zda nařízení zůstavitele pokládati sluší za dědictví či za odkaz, nezáleží na výrazech, jichž zůstavitel v posledním pořizení užil, nýbrž na tom, zdali dle jeho vůle nastati má sukcesse universalní či singularní. Jest tedy na určitou sumu obmezený »dědic« po právu legatářem, přebytkem obmyšlený »legatář« však dědicem (rozh. ze dne 4. června 1862 č. 2503 Gl. U. 1529, ze dne 13. května 1857 č. 4475 Gl. U. 350, ze dne 10. března 1856 č. 11658 Gl. U. 247). Zůstavitel může i jednomu anebo více spoludědicům jistý odkaz napřed určití (t. zv. praelegát), v příčině kteréhož dlužno je pokládati za odkazovníky (§ 648 o. o. z.). V případě tomto může takový odkazovník (praelegatář) žádati plnění celého odkazu na ostatních spoludědicích beze srážky ze svého podílu dědického.

II. Náležitosti platných odkazů.

K platnosti odkazu jest zapotřebí, aby zůstavitel byl způsobilým pořizovati na případ smrti, aby odkazovník měl způsobilost dědickou, aby šetřeno bylo zákonných předpisů o platné poslední vůli (bližší o tom ve čl. Právo dědické) a konečně způsobilého předmětu (v. odst. III.).

III. Předmět odkazu.

Odkázáno může býti vše, co jest v obecném obchodu právním, tudíž věci, práva, práce a jiné výkony hodnotu mající. Práce a výkony lze odkázati tím způsobem, že se je uloží dědici nebo odkazovníku. Jsou-li odkázány věci, které jsou sice v obecném obchodu, kterých však držeti legatář pro svoji osobu jest nespůsobilým, nahradí se mu řádná (obecná) cena jejich (§§ 653, 654 o. o. z.). Vůli zůstavitelovu sluší vůbec jak nepřesněji splniti. Není-li vůle zůstavitelova jasně vyslovena, nutno užití výkladu jeho vůle. V této příčině stanovil zákon předně všeobecné vykládací pravidlo (§ 655 o. o. z.), dle něhož i při odkazích sluší slova vzíti v jejich obyčejném významu, leč že by dokázáno bylo, že zůstavitel byl zvyklým, s jistými výrazy spojovati zvláštní jemu vlastní smysl anebo že by odkaz jinak byl bezúčinným. Kromě toho vytknul zákon ještě zvláštní pravidla vykládací ohledně určitých druhů odkazů, z nichž budtež zevrubněji uvedena následující:

a) Odkaz věcí jistého druhu (legatum generis). Odkázal-li zůstavitel jednu anebo více věcí jistého druhu, avšak bez bližšího určení, a nachází-li se více takových věcí v pozůstalosti, přísluší volba dědici. Týž však musí vybrati věc, které odkazovník může upotřebiti. Je-li přenecháno odkazovníku, aby sobě vzal nebo vybral jednu z více věcí, může si vybrati i nejlepší. Odkázal-li zůstavitel jednu anebo více věcí jistého druhu výslovně pouze ze svého vlastnictví, a nenachází-li se něčeho takového vůbec v pozůstalosti, pozbývá odkaz svého účinku. Nenacházejí-li se věci v nařízeném množství, musí se odkazník spokojiti s těmi, které zde jsou. Neodkázal-li zůstavitel jednu nebo více věcí jistého druhu výslovně ze svého vlastnictví a není-li takových v pozůstalosti, jest dědic povinen opatřiti je legatáři ve způsobu jeho stavu a potřebě přiměřeném. Jeli odkázána jistá suma peněz, jest dědic zavázán k placení, nehledě k tomu, je-li hotových peněz v pozůstalosti čili nic. Zůstavitel může také osobě třetí na vůli ponechati, kterou z více věcí má legatář obdržeti. Odmítne-li tato vyvolení anebo zemře-li dříve, než věc vybrala, ustanoví soud odkaz se zřetelem na stav a potřebu legatáře. Toto soudní ustanovení nastává i tenkrát, když odkazovník před vybráním jemu na vůli daným zemřel (§§ 656 až 659 o. o. z.).

b) Odkaz určité věci (individuální, legatum speciei). Byl-li odkaz určité věci v jednom anebo ve více pořízení opakován, nemůže legatář žádati jej zároveň in natura a též hodnotu jeho. Jinaké odkazy, byť i obsahovaly věc téhož druhu anebo týž obnos, přísluší legatáři tolikráte, kolikráte byly opakovány. Odkaz jest bez účinku, byl-li odkázaný kus již v čas posledního pořízení vlastnictvím legatářovým. Nabyli-li jej legatář později, zaplatí se mu řádná cena. Kdyby jej však obdržel od zůstavitele samého a sice bezplatně, jest odkaz pokládati za zrušený (§§ 660, 661 o. o. z.).

c) Odkaz cizí věci. Odkaz věci cizí, která nenáleží ani zůstaviteli, ani dědici nebo legatáři (obtíženému), jenž ji třetímu má plniti, jest bezúčinným. Přísluší-li dotčeným osobám podíl na věci nebo nárok na ni, rozumí se odkaz jen ohledně tohoto nároku nebo podílu. Pakli odkázaná věc jest zastavena anebo obtížena, přejímá příjemce též závady na ni vážnoucí. Nařizuje-li však zůstavitel výslovně, aby určitá cizí věc byla

koupena a legatáři plněna, vlastník ale ji za odhadní cenu prodati nechce, budiž legatáři zaplacená tato odhadní cena (§ 662 o. o. z.).

d) Odkaz pohledávky resp. dluhu. Odkaz pohledávky, která přísluší zůstaviteli proti legatáři, zavazuje dědice, by dlužní úpis vrátil anebo legatáři vydal listinu o osvobození od dluhu a vystálých úroků. Odkáže-li zůstavitel někomu pohledávku, která jemu přísluší proti třetí osobě, musí dědic přenechatí legatáři pohledávku i s vystálými a dále jdoucími úroky. Odkaz dluhu, který zůstavitel má platiti legatáři, má účinek ten, že dědic dluh zůstavitelem určitě vytknutý anebo legatářem prokázaný uznati a jej nehledě k podmínkám nebo lhůtám v dluhopise obsaženým zaplatiti musí nejdéle ve lhůtě k odvedení ostatních odkazů určené. Ohroženým věřitelům zůstavitelovým nemůže však jeho uznání býti na újmu. Prominutí dluhu rozuměti sluší pouze o dluzích již stávajících, nikoliv i o dluzích teprve po učiněném odkazu vzniklých. Bylo-li odkazem upuštěno od práva zástavního nebo rukojemství, nenásleduje z toho, že i dluh byl prominut. Byly-li platební lhůty prodlouženy, musí přece úroky býti dále placeny. Je-li zůstavitel někomu dlužen jistou sumu a odkázal-li mu stejnou sumu, neplatí domněnka, že by chtěl dluh splniti odkazem. Dědic vyplatí v tomto případě sumu dvakrát, jednou jakožto dluh a po druhé jakožto odkaz. V odkazu všech stávajících pohledávek nejsou obsaženy pohledávky z veřejných úvěrních papírů ani kapitály na nemovitosti zjištěné ani pohledávky vzcházející z práva věcného (§§ 663—668 o. o. z.).

e) Odkaz věna. Věno lze odkázati buďto aby manžel byl sprostěn povinností ku vrácení jeho, anebo aby dědic byl zavázán, by manželce sumu nebo věc věnem přinešenou bez důkazu a beze srážky nákladů na ni vynaložených odvedl. Zde platí předpisy dané o jiných odkázaných pohledávkách (srov. ad *d*). Odkáže-li zůstavitel osobě třetí neurčité věno, rozumí se tím nehledě k jejímu vlastnímu jmění takové věno, jaké otec této osoby při prostředním jmění dle stavu svého byl by povinen poskytnouti. Odkážou-li rodičové dcerám věno, vpočte se toto do zákonného nebo testamentárního podílu dědického, pokud nebylo výslovně prohlášeno jakožto praelegát (§§ 669—671 o. o. z.).

f) odkaz výživy, vychování nebo stravy. Odkaz výživy zahrnuje v sobě stravu, šatstvo, byt a ostatní potřeby a sice doživotně, jakož i nutné vyučování. Vše to vyrozumívá se též vychováním. Vychování končí dosažením zletilosti. Stravou rozumí se pokrm a nápoj na dobu života. Míra odkazů zde uvedených, nevysvětluje-li ani z výslovné ani z mlčky projevené ani dosavadní podporou vysvětlené vůle zůstavitele, určiti jest dle stavu legatáři vlastního anebo ku kterému poskytovanou výživou byl připravován (§§ 672, 673 o. o. z.). Další vykládací pravidla ohledně určitých druhů odkazů, a sice: nábytku, domácího nářadí, schránky, klenotů, šperků a ozdob, zlata neb stříbra, prádla, ekypáže, hotovosti srov. §§ 674—680 o. o. z.

IV. Právní postavení legatáře.

Odkaz lze zůstaviti nejen osobám individuálně určeným, nýbrž i určité třídě osob, jako: příbuzným, dětem, osobám služebným, chudým a pod. Kdo z těchto osob má býti podělen a mnoho-li má obdržeti, může zůstavitel přenechatí dědici nebo třetí osobě. Neustanovil-li o tom ničeho, jest volba vyhrazena dědici (§ 651 o. o. z.). Co rozuměti sluší slovem »děti«, »příbuzní« a »osoby služebné«, vykládá obč. zákoník v §§ 681—683. Odkazy určené chudým bez bližšího označení budtež přikázány místnímu

fondu chudinskému zůstavitelově (dvor. dekr. ze dne 3. června 1846 č. 964 sb. z. s.). Ustanovil-li někdo dědicem »svoji duši« bez bližšího nařízení, případně jedna třetina pozůstalosti na mše, dvě třetiny příkazou se místnímu fondu chudinskému se závazkem, že chudým jest modliti se za zemřelého (dekr. dv. kanc. ze dne 17. září 1812 č. 1006 sb. z. s.). T. zv. zbožnými odkazy (§ 685 o. o. z.) rozuměti sluší kromě odkazů chudým též ony, které zůstavitel sám jakožto takové anebo slovy »ke zbožným skutkům« nebo »zbožným účelům« bez bližšího ustanovení označil, pak odkazy, jež zůstavitel učinil pro spásu a klid své duše, na sv. mše a jiné náboženské účely.

Odkazovník nabývá z pravidla ihned po smrti zůstavitele právo na odkaz pro sebe a pro své právní nástupce (§ 684 o. o. z.). Okamžik nápadu odkazu (dies legati cedens) nastává tudíž zpravidla smrtí zůstavitelovou; odkazu ještě nenapadlého nelze tedy převést na jiné osoby. Přihlášení se k odkazu není zapotřebí jako ku přijetí zůstaveného podílu dědického. Výjimečně může však nápad odkazu nastati i později, byli-li totiž zůstaven pod výminkou odkládací (§ 699 o. o. z.), poněvadž v tomto případě lze práva na výmince závislého nabytí jen přesným splněním jejím. Totéž platí o odkazu obmezeném doložením času. Jen tehda, je-li nepochybno, že čas dostaviti se musí, nabývá se odkaz ihned smrtí zůstavitelovou a lze jej v tomto případě i tenkrát, kdyby odkazovník zůstavitele nepřečkal, jako jiná bezvýmínečná práva převést na dědice odkazovníka, jen že odevzdání odloží se do určené lhůty (§ 705 o. o. z.). Právo své může odkazovník ku platnosti přivesti osobní žalobou proti tomu, kdo odkazem jest obtížen (onerátovi); odkazovníkův poměr proti tomuto jest poměrem věřitele k svému dlužníku. Právo vlastnické na odkázanou věc lze pouze nabytí dle předpisů zákonných o nabytí vlastnictví (§ 684 o. o. z.), tudíž tradicí, resp. knihovním vkladem práva vlastnického; teprve pak přísluší odkazovníku žaloba vlastnická proti každému třetímu držiteli. Proto nařizuje § 178 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z., aby těm, jimž nemovitost ve veřejných knihách zapsaná nebo pohledávky hypotekární připadly z pozůstalosti nikoliv jakožto dědicům, nýbrž jakožto odkazovníkům, k jejich žádosti bylo pozůstalostním soudem dáno stvrzení, že mohou ve veřejných knihách jakožto vlastníci býti zapsáni. Předpisu toho budiž i tenkrát užito, má-li soud pozůstalostní své sídlo v zemi, kde zemské desky, městské neb pozemkové knihy anebo jiné veřejné knihy toho druhu nestávají, pokud pozůstalost obsahuje takové nemovitosti a pohledávky na nich váznoucí, jejichž vlastnictví dle zákonů místa, kde leží, jenom zápisem do veřejné knihy lze nabytí. Připadl-li odkaz osobě nezletilé anebo osobě pod opatrovnictvím se nacházející, jest soud pozůstalostní povinen z úřední povinnosti zpraviti o tom poručníka nebo opatrovníka způsobem v § 76 cit. pat. vycčeným. Značné odkazy státním pokladnám neb veřejným ústavům, obci, církvi, škole neb zbožné nadaci po zákonu neb poslední vůlí připadlé budtež soudem ihned oznámeny místodržiteli. Tamtéž budiž zaslán koncem každého půlletí seznam veškerých nepatrnějších odkazů uvedeného druhu (§§ 83, 84 cit. pat.). — Splnění odkazu lze zpravidla žádati (dies legati veniens) teprve po roce čítaje ode dne úmrtí zůstavitele; byly-li však odkázány jednotlivé kusy pozůstalostní a práva na ně se vztahující, malé odměny služební čeledi a zbožné odkazy, lze je žádati ihned t. j. bez zbytečného průtahu (§§ 685,

904 o. o. z.). Při odkazu jednotlivého kusu pozůstalostního náležejí odkazovníku též úroky ode dne úmrtí zůstavitele jdoucí, vzešlé užítky a každý další přírostek. Naproti tomu ručí však legatář též za veškeré na odkazu váznoucí závady a i za úbytek, pakli odkazu bez viny jiného ubude anebo úplně přijde na zmar (§ 686 o. o. z.). Byl-li někomu odkázán obnos, jenž placen býti má v opětujičích se lhůtách, na př. každý rok, měsíc a pod., má legatář právo na celý obnos této lhůty, byť se i dožil pouze začátku té lhůty. Obnos lze však žádati teprve uplynutím lhůty. První lhůta počíná běžeti dnem úmrtí zůstavitele (§ 687 o. o. z. t. zv. odkaz důchodů). Ve všech případech, kdy věřitel jest oprávněn žádati na dlužníkovi pojištění, může i legatář žádati pojištění svého odkazu (§ 688 o. o. z.). Též může legatář za podmínek § 812 o. o. z. žádati za odloučení dědictví od jmění dědicova (*separatio bonorum*). V příčině jistých druhů odkazů pečuje zákon sám o pojištění jejich. Má-li (ustanovenému dědici nebo) legatáři býti vydán kapitál neb jiné movité jmění stížené substitucí nebo jiným nařízením této dle §§ 707—709 o. o. z. na roveň postaveným, dlužno je pupilárně pojistiti, ač-li pojištění v poslední vůli samé *prominuto* není anebo nevzdali-li se účastníci toho právoplatně. Tytéž předpisy platí též o požívání dědictví nebo podílu dědického (§ 158 cís. pat. z r. 1854). Ve příčině odkazů určených chudým, nadacím, kostelům, školám, duchovním obcím, veřejným ústavům anebo k jiným zbožným neb všeužitečným účelům nutno dříve vykázati jejich zaplacení nebo pojištění, jinak nesmí pozůstalost býti odevzdána (§ 159 cit. pat.). Je-li legatář nezletilým neb pod opatrovníkem anebo je-li osoba jeho ještě nejistou, budiž odkaz buďto složen k soudu anebo náležitě pojištěn. Legatáři, o němž známo není, kde se zdržuje, budiž nastalé složení k soudu anebo pojištění odkazu oznámeno ediktem (§ 160 pat.). V příčině ostatních odkazů stačí prokázati, že legatáři o tom byli zpraveni soudně nebo mimosoudně (§ 817 o. o. z.). Odkazovníci jsou však oprávněni jak před tak i po odevzdání pozůstalosti žádati zákonnou jistotu za běžné roční platy a jiné odkazy, jejichž zaplacení buďto pro neprošlou ještě zákonnou lhůtu (§ 685 o. o. z.) anebo pro doložení času neb výminky v poslední vůli učiněné ještě žádati nelze (§ 161 pat.). — Odkaz, jež legatář přijati nemůže nebo nechce, připadne tomu, kdo jest po něm povolán. Zůstavitel může totiž i při odkazu nařídit substituci buďto obecnou anebo fideikomissární dle předpisu o substituci dědické (viz tento čl.). Není-li nikdo jiný dále povolán a je-li celý odkaz zůstaven více osobám nedílně anebo výslovně rovným dílem, přirůstá podíl, jehož se jednomu z nich nedostane, ostatním právě tak jako spoludědicům dědictví. Kromě těchto dvou případů zůstává uprázdněný odkaz v pozůstalostní podstatě (§ 689 o. o. z.), předpokládaje, že obtíženým, což bývá pravidlem, jest dědic.

V. Právní postavení oneráta.

Zůstavitel může uložit odkaz každému, kdo poslední vůlí něco obdrží, na co již i bez ohledu na poslední vůli práva neměl. Odkaz může tudíž býti uložen nejen dědici ustanovenému poslední vůlí, nýbrž i zákonnému dědici, směl-li zůstavitel jej vyloučiti. Dále může i odkazovníku býti uložen další odkaz (sublegát), pak též tomu, jemuž se dostalo daru na případ smrti, a i fisku nebo osobám, jimž přísluší právo na odúmrtí (viz čl. Odúmrtí). Zpravidla, totiž pakli zůstavitel jinak nenařídil, jsou k plnění odkazu zavázáni všichni dědicové dle míry svých dědických podílů a to

i tehda, byla-li odkázána věc spoludědici patřící (§ 649 o. o. z.). Byli-li legatáři uloženi další odkaz, nemůže týž sprostiti se úplného splnění uloženího mu sublegátu z toho důvodu, že tento přesahuje hodnotu odkazu jemu obmyšleného. Jest tedy povinen buďto uložení mu další odkaz neztenčeně splniti anebo celého jemu přikázaného odkazu se zřici. Nepřijímá-li odkazu, musí ten, komu legát připadne, buďto splnění příkazu převzítí anebo odkaz jemu připadlý dotyčnému sublegatáři přenechati (§ 650 o. o. z.). Je-li odkazem obtížen dědic, jenž nastoupil dědictví s výhradou právního dobrodiní inventáře, jest ovšem legatářům zavázán jen potud, pokud stačí pozůstalost k uhrazení pohledávek věřitelů, legatářů a vlastních pohledávek dědici kromě práva dědického příslušících (§ 802 o. o. z.). Je-li celá pozůstalost vyčerpána odkazy, může dědic přihlásivší se s výhradou inventáře žádati toliko náhradu svých výloh ve prospěch pozůstalostní podstaty vynaložených a dále odměnu pracím svým přiměřenou. Nechce-li pozůstalost spravovati sám, musí žádati za ustanovení opatrovníka (§ 690 o. o. z.). Přihlásil-li se však dědic k pozůstalosti bezvýminečně, ručí ovšem odkazovníkům za odkazy jejich, i když pozůstalost nestačí (§ 801 o. o. z.). Nemohou-li všickni odkazovníci z pozůstalostní massy býti uspokojeni, zapraví se přede všemi jinými odkaz výživy, a odkazovníku přísluší výživa ode dne nápadu dědického (§ 691 o. o. z.), kterou žádat může nejméně na jeden měsíc napřed (§ 1418 o. o. z.). Nestačí-li pozůstalost k zaplacení dluhů, jiných povinných výloh a k zapravení všech odkazů, utrpí legatář poměrnou srážku dle hodnoty odkazů, která se zjistí odhadem. Dokud takové nebezpečí stává, není dědic povinen odkazy zapraviti dříve nežli stav zůstalosti jest zevrubně vyšetřen a srážka na každý odkaz připadající zjištěna, leč proti pojištění se strany legatářů (§ 692 o. o. z.). V případě tom, když legatáři odkazy již obdrželi, určí se srážka dle hodnoty, kterou měl odkaz v čas obdržení a dle užitek z něho braných. Nechce-li legatář připadající naň příspěvek dáti sobě líbit, jest mu i po přijetí odkazu ještě volno, odkaz anebo hodnotu shora zmíněnou i s vybranými užitky do massy vrátiti; ohledně zlepšení a zhoršení věci pokládá se za držitele bezelstného (§ 693 o. o. z.). V jednání pozůstalostním jest dědic, jemuž prospívá právní dobrodiní inventáře, povinen, lze-li odkazy pro nedostatečnost massy pouze částečně zapraviti, aby předložil výpočet čistého jmění pozůstalostního a poměrné srážky z každého odkazu (§ 163 pat. z r. 1854).

VI. Odvolání odkazu.

Odkaz pokládá se za odvolaný, když zůstavitel odkázanou pohledávku vymáhal a vybral, nikoliv však, když dlužník z vlastního popudu pohledávku zapravil. Odvoláním jest též, když zůstavitel věc někomu obmyšlenou zcizil a ji zase nenabyl zpět, nikoliv však, stalo-li se scizení z nařízení soudu. Odvoláním jest konečně, když zůstavitel věc odkázanou takovým způsobem přeměnil v jinou, že věc pozbyla dřívějšího tvaru i názvu svého, nikoliv však, byla-li věc přeměněna beze svolení zůstavitelova (§§ 724, 725 o. o. z.).

VII. Poplatky z odkazů řídí se předpisy o poplatcích z převodu majetkového na případ smrti (viz čl. Poplatky dědické). Za poplatek z odkazů ručí dědic rukou nerozdílnou s legatářem. Dědic jest však oprávněn náhradu poplatku za odkaz zapraveného při vydání odkazu na legatáři vymáhati, leč že by zůstavitel výslovně zapravení poplatku uložil dědici za odkazovníka. (§ 73 č. 2 popl. z.) Byla-li pozůstalost dědici odevzdána

po zaplacení poplatků a vyměřili se teprve dodatečně z nějakého odkazu poplatek, neručí zaň dědic, nýbrž pouze legatář. Vůbec ručí dědic za poplatek z odkazu jen tehda, bylo-li mu možno poplatek vymáhati od legatáře (rozh. správ. s. dv. ze dne 30. července 1877 č. 1002 sb. »Budwinski«, 14.).

Odklad exekuce (v novém řízení ex.).

I. Pojem.

Odklad exekuce jest dočasné nebo prozatímné stavení exekučního řízení v dalším postupu jeho. Nastane tu dočasný klid řízení exekučního, které později opět může býti zahájeno tím stadiem, ve kterém v postupu svém přerušeno bylo. Při odkladu exekuce zůstanou veškeré až do podání žádosti za odklad předsevzaté úkony v platnosti. Zrušení těchto úkonů může soud naříditi jen tehda, když by zachování jich pro stranu za odklad žádající mělo v zápětí ujmu jen s těžší nahraditelnou a když strana ta kromě toho uspokojení exekučního nároku pojistí. Odklad exekuce může míti místo též jen ve příčině jednotlivých předmětů v exekuci pojatých, neb jen ve příčině jisté části pohledávky dobývané (§ 43 ex. ř.). Odklad exekuce (Aufschiebung) jest lišiti od zastavení (Einstellung) t. j. předčasného avšak konečného upuštění, jímž úkony až dosud provedené pozbývají platnosti a od pouhého poshovění, které záleží v tom, že vykonavatel může v jistých případech s provedením úkonu exekučního jemu soudem přikázaného posečkati.

II. Případy odkladu.

Odklad naříditi může soud ku návrhu strany v těchto případech:

- a) podala-li tato žalobu o neplatnost, bezúčinnost nebo zrušení titulu exekučního, na jehož základě exekuce povolena byla;
- b) žádá-li se za obnovu řízení neb vrácení ku předešlému stavu, nebo byla-li podána žaloba na zrušení výroku soudu smírčího;
- c) byl-li učiněn návrh na zastavení řízení ve smyslu § 39 č. 2—4, 6 a 8 neb § 40 ex. ř.;
- d) běží-li o exekuci nároku, jehož splnění je učiněno závislým na předchozím plnění věřitelově, a jestli věřitel plnění jemu příslušící dosud ani nepředsevzal, aniž jest hotov tak učiniti neb je pojistiti;
- e) byl-li podán jeden z odporů v §§ 35, 36 a 37 zmíněných, žaluje-li se z jiných důvodů, aby exekuce prohlášena byla nepřipustnou, neb byly-li dle § 35 odst. 2 podány námitky proti výroku úřadu, za základ exekuce sloužícímu;
- f) byla-li konvokace věřitelů pozůstalostních dle § 813 o. o. z. povolena;
- g) byla-li proti výměru exekuci povolujícímu podána stížnost;
- h) byla-li proti způsobu, jakým při exekuci postupováno, podána stížnost, o níž ihned bez výslechu stran a účastníků rozhodnouti nelze (§ 68);
- i) zemřel-li exekut (§ 34 odst. 1 ex. ř.);
- j) byla-li podána žaloba o neplatnost výroku rozhodčího soudu, exekuci za základ sloužícího, který dle udání exekutova vyneseno byl o obchodu diferenčním, jež za hru nebo sázku považovati dlužno (čl. XXIX. odst. 2 a čl. XXX. úv. zák. k ex. ř.).

III. Povolení odkladu.

Žádost za povolení odkladu exekuce podati jest písemně nebo protokolárně u soudu exekuci vykonávajícího (exekučního) neb soudu exekuci